Perpiñà fa la tria més selecta de la seva obra

L'artista inaugura avui una exposició amb un centenar de pintures i escultures a la Casa de Cultura de Girona

Josep Perpiñà, dins la seva 'Ciutat de colors', ahir a la Casa de Cultura Foto: QUIM PUIG.

Des de l'any 1962 fins avui mateix: més de cinquanta anys de dedicació a la pintura i l'escultura concentrats en un centenar d'obres que Josep Perpiñà (Girona, 1945) ha escollit personalment entre "el més selecte" de la seva col·lecció personal. Perpiñà. Del pla al volum, que s'inaugura avui a la Casa de Cultura (19 h), es planteja com una retrospectiva de l'obra escultòrica i una antològica de la pintura; és a dir, hi és quasi tota l'escultura que ha realitzat des de l'any 1962, exceptuant unes poques peces en espais públics i en mans de particulars, i una selecció "molt meditada", assegura l'artista, de les pintures que conserva al taller. No hi són representades, però, ni totes les èpoques ni totes les sèries en les quals ha treballat al llarg d'aquests anys, sinó només aquelles que podien entrar en diàleg i eixamplar la polifonia del seu univers creatiu. En aquest sentit, és un complement escollit de l'exposició presentada ara fa un any a la Fundació Valvi per celebrar els seus setanta anys. "Aquella era el tràiler d'aquesta idea", diu l'artista, que ha tingut cura de tots els detalls del muntatge, inclosos els dos grans murals negres pintats a la façana de la Casa de Cultura per donar la benvinguda al visitant.

Poques vegades cap artista té ocasió de veure d'un sol cop d'ull tot el camí fet: les teles solen amuntegar-se al taller de cara a la paret, i les escultures, amortallades, ocupen un espai no sempre disponible que a vegades les malmet, si no obliga a desfer-se'n o fins i tot a destruir-les. Allò que ha sobreviscut és, per tant, també el més representatiu i el més estimat, aquella obra en la qual Perpiñà encara es reconeix tal com és i tal com va ser en un determinat moment. És el que passa per exemple amb la sèrie dels galls ("pollastres", en diu ell), que obren l'exposició, un motiu que l'havia atret l'any 1962 i que es desdobla en escultures i gravats amb la vitalitat pròpia d'un artista que tenia 17 anys i a la qual contribueix l'intens color verd amb què ha pintat recentment els vells guixos. "Ha estat una manera de restaurar-los, perquè amb el temps s'embruten i es fan malbé", argumenta Perpiñà, que reivindica el dret de l'escultura al color: "Tota l'estatuària antiga, des dels egipcis, és policromada; és el gust d'ara, que ha imposat la matèria nua."

L'explosió cromàtica, quasi festiva, és la nota dominant d'aquesta mostra, en especial en l'obra més recent. I això que el viatge comença amb la foscor d'una sèrie com L'espera, inspirada en les multituds que va veure a l'estació d'Atocha durant un viatge a Madrid el 1963. Són unes obres d'un gran vigor, nascudes d'un doble impacte: la negror de Goya i l'escultura de Giacometti. En algunes de les pintures ja hi despunta, però, un llampec de color, notes que acabaran ensenyorint-se de tot el quadre. A través de les seves col·leccions temàtiques (la família, la música, els arbres i, sobretot, Girona, a la qual dedica sencera una de les dues sales de l'exposició), aflora també la textura de l' època: l'atracció successiva per l'art matèric, per la ironia pop, per l'experimentació de la mostra Insòlit 1964, per la nova figuració, pel neocubisme.

A quin lloc s'ha acabat trobant més còmode Perpiñà és difícil de dir. Artista infatigable, pateix el mal de molts altres creadors plàstics de la seva generació, relegats a una mena d'invisibilitat incòmoda. Ahir no volia

queixar-se'n, però recordava que ja fa quinze anys que no exposa a cap galeria privada, només a espais públics. La veritat és que vista de nou, tota ordenada i escollida, l'obra d'aquest artista continua dient molt de la Girona d'ahir i la d'avui. Les seves primerenques ciutats calaixera, d'un gens subtil esperit crític, troben un eco en les novíssimes pintures en què els poms dels calaixos li han acabat inspirant una sèrie de murs plens d'ulls, d'un decorativisme pròxim a Klimt, de la mateixa manera que la Girona cendrosa dels anys seixanta ha cedit el pas a una Ciutat de colors, nou peces escultòriques de tonalitats vivíssimes que “es poden muntar com un pessebre”.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 20-10-2016 Pàgina 24

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1014331-perpina-fa-la-tria-mes-selecta-de-la-seva-obra.html